

Biblická hodina – 18.01.2024

Suspírium: „Tu pristúpil Eliáš ku všetkému ľudu a povedal: „Dokedy budete preskakovať na obe strany? Ak je Bohom Hospodin, nasledujte ho, ak je ním Baal, choďte za ním!“ Ľud mu nič neodpovedal.“ (IKr 18,21) Amen.

Začiatočná pieseň: Chválospev č. 236: „Môj Pane, chlebom života mi buď,...“

Modlitba: Drahý Stvoriteľ neba i zeme, mohutný Otče náš, Ktorý kraľuješ naveky vekov! Prosíme, priviň k sebe naše srdce a správne nasmeruj našu myseľ, aby náš život nehľadal Teba v slepej uličke. Vyznávame Ti, že my sme častokrát na zlej stope. Nevieme sa odbremeniť, a nevieme sa Ti oddať takou silou, akou nás Ti hľadáš a povzbudzuješ vo Svojom Slove. Prosíme, daj nám porozumieť Tvojmu Slovu. Daj, aby sme sa oddali tomu, čo si nám pripravil vo Svojom Synovi. My len váhame, ale Ty si stále pripravený nás prijať. My len rozmnožujeme hriech, Ty chceš, aby v našich životoch sa rozhojnila milosť a štedrosť Tvoja. Zostaň Pane náš taký starostlivý, ako si bol s ľuďom Tvojím v časoch proroka Ozeáša. Zostaň taký pravdivý, aký si bol v Slovách Tvojho Syna, keď vyučoval za Ním prichádzajúci zástup. Zostaň s nami, lebo ak Tvoja prítomnosť nás neobdarí, my zblúdime z cesty pravej, z Kristovej cesty, ktorú nám pre ovečky vlastné vyšliapal Baránok Boží. V Jeho mene prosíme, vypočuj našu modlitbu. Amen.

Biblický text: Kniha proroka Ozeáša 2. kapitola: *„Izraelitov bude počtom ako piesku v mori, ktorý nemožno zväžiť ani spočítať. Miesto toho, aby im hovorili: ‚Vy nie ste môj ľud,‘ budú im hovoriť: ‚Deti živého Boha‘. Potom sa zhromaždia spolu Júdovci a Izraeliti, ustanovia si jedného vodcu a vyjdú z krajiny. To bude veľký deň Jezreelu. Povedzte vašim bratom: ‚Môj ľud‘ a vašim sestrám: ‚Omilostená‘. Žalujte svoju matku, obžalujte ju, že nie je mojou ženou, a tak ani ja nie som jej mužom. Nech si odstráni z tváre znaky smilstva a z prs znaky cudzoložstva! Ak nie, vyzlečiem ju donaha a vystavím ju takú, akou bola v deň svojho narodenia. Obrátim ju na pustatinu, spravím ju podobnú vyprahnutej zemi, nechám ju zomrieť od smädu. Nad jej deťmi sa nezmilujem, keďže sú to deti zo smilstva, lebo ich matka smilnila, ich rodička sa dopustila hanebnosti, veď hovorievala: ‚Pôjdem za svojimi milencami, za tými, čo mi dávajú chlieb a vodu, vlnu a lan, olej a nápoje.‘ Preto hľa! Zahradím jej cestu trnami a ohradím ju múrom, takže nenájde svoje chodníky. Vydá sa za svojimi milencami, ale nedostihne ich, bude ich hľadať, ale nenájde ich. Vtedy povie: ‚Vrátim sa k svojmu prvému mužovi, lebo vtedy mi bolo lepšie ako teraz.‘ Ona však nevie, že to ja som jej dával obilie, mušt a čerstvý olej. Dal som jej mnoho striebra a zlata, ale venovala ho Baalovi. Preto si vezmem späť svoje obilie, až príde jeho čas, a svoj mušt, keď príde jeho obdobie. Odnímem od nej svoju vlnu a lan, určené na zakrytie jej nahoty. Teraz odhalím jej nehanebnosť pred očami všetkých jej*

milencov a nikomu sa nepodarí zachrániť ju z mojej moci. Urobím koniec všetkým jej radostiam - sviatkom, oslavám novmesiaca, sobotám a všetkým slávnostným príležitostiam. Zničím jej vinič aj figovníky, o ktorých hovorí: 'Je to poplatok, ktorým ma vyplácajú moji milenci.' Nechám ich zarásť lesom a potom ich požerie divá zver. Potrestám ju za dni zasvätené baalom, keď im prinášala kadidlové obety, zdobila sa náušnicami a šperkami a chodila za svojimi milencami, na mňa však zabúdala," znie výrok Hospodina. „Preto, hľa, vyvábim ju, zavediem na púšť a prehovorím k jej srdcu. Tam jej dám vinice a údolie Achór ako bránu nádeje a odtiaľ mi odpovie ako v dňoch svojej mladosti, ako vtedy, keď vychádzala z Egypta. V ten deň," znie výrok Hospodina, „bude ma volať: ‚Môj muž,‘ a nebude ma viac volať: ‚Môj Baal‘. Odvrátim mená baalov od jej úst, viac nebudú spomínaní menom. Vtedy uzavriem zmluvu s divou zverou, nebeským vtáctvom a plazmi zeme. Luk a meč, teda boj, odstránim zo zeme a usadím ich v bezpečí. Zasnúbim si ťa naveky, zasnúbim si ťa v spravodlivosti, práve, láske a v milosrdenstve. Zasnúbim si ťa vo vernosti a ty spoznáš Hospodina. Vtedy odpoviem," znie výrok Hospodina, „odpoviem nebesám a ony zasa odpovedia zemi, zem odpovie obiliu, muštu a oleju a oni odpovedia Jezreelu. Zasejem si ju v krajine a zmilujem sa nad Neomilostenou, poviem Nie môjmu ľudu: ‚Ty si môj ľud‘ a on povie: ‚Môj Boh‘.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1-3. verše: Slová proroka Ozeáša sú spätou s budúcnosťou Izraela. Túto budúcnosť však vždy určuje prítomnosť, v ktorej proroctvo odznelo. Podivuhodná premena sa týka najprv počtu Izraela. Prorok zvestuje, že potomkovia Izraela sa rozrastú do nezmerateľnej veľkosti. Zaslúbenia, ktoré boli dané praotcom Izraela: 1. Abrahámovi po obeti Izáka: „určite ťa požehnám a rozmnožím tvoje potomstvo ako hviezdny na nebi a ako piesok na morskom brehu; tvoje potomstvo sa zmocní brány svojich nepriateľov.“ (IMojž 22,17) 2. Jákobovi pred stretnutím s Ezávom: „Postarám sa, aby sa ti dobre vodilo, a tvoje potomstvo rozmnožím ako morský piesok, čo sa pre množstvo nedá spočítať.“ (IMojž 32,13), boli vyrieknuté vtedy, keď Izrael bol počtom nepatrný. Napriek situácie poníženia a ohrozenia, Božie Slovo je živé a účinné. Možnosti Božej záchrany prekračujú ľudské chápanie a naše výpočty. O záchrane svedčia aj zmeny mien Ozeášových detí. Boh totiž znova bude prítomný pre svoj ľud, teda neplatí ďalej meno: „nie môj ľud..." Tam, kde sa prejavovali záhuba, hriech a trest Boží, tam je spása, rozvoj a rozkvet. Nové meno „Synovia živého Boha“ vytráca platnosť mena „Neomilostená“. Ježiš taktiež dáva nové mená vlastným vyvoleným. Šimonove nové meno je Peter (Jn 1,42), a synov Zebedeových nazýva Boanérge: synovia hromu (Mk 3,17). Boh nám takto dáva najavo, že nás môže a chce obdať nad naše očakávania a prosby. Budúcnosť prevýši minulosť. V druhom verši čítame o spoločnej hlave, o vrchole, o vodcovi, Ktorý

zhromažďuje, teda zjednotí potomkov Júdu a Izraela. Je to jedine Hospodin, kto to vie urobiť. On dá, aby prerástli, teda vyšli z krajiny, ako predtým z Egypta do púšte a žili v novom spoločenstve s Ním. Nové smerovanie, integrácia a spoločná hlava zaručujú súžitie. Boh teda zaseje svoj ľud tak, aby prosperovali. Jednotné vedenie a spoločné smerovanie je garanciou nového života. Júdejci majú bratsky a sestersky za úlohu osloviť Izraelitov a oznámiť im, že proces spásy Božej sa začína. Oslovenie je potrebné preto, aby sa už každý zbavil predsudkov, žiarlivosti, priepastí minulosti, a spoločne koncentrovali na Hospodina zástupcov. Prorok Ozeáš poukazuje až na osobu Ježiša Krista. Jeho príchodom nastal veľký deň Božej spásy: *„Ľud bývajúci v temnotách uvidel veľké svetlo a tým, čo sedeli v krajine a tóni smrti, vyšlo svetlo. Odvtedy začal Ježiš hlásať: „Kajajte sa, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“ (Mt 4,16-17)* Nové stvorenia v Kristovi sa majú primknúť Jeho osobe: *„On je hlava, z neho rastie celé telo, pevne spojené vzájomne sa podporujúcimi kĺbmi a buduje sa v láske podľa toho, ako je dané každej časti.“ (Ef 4,15b-16)* *„Maličké stádočko“ (Lk 12,32)* práve preto nikdy nezúfa, lebo Božie Slovo skrze Ozeáša i duchovnému Izraelu i dnes zvestuje milosť, že od úpadku k rastu, od zániku k životu vedie Božia cesta. Boží ľud a jeho nádej žije z Božích zaslúbení. Tie sa naplnili práve v Ježišovi Kristovi a tento proces Božej lásky je jasný: je to premena od smrti k životu a od poníženia k osláveniu. Veľký deň Jezreela, je ten deň, v ktorom Boh seje, semenom je Ježišom Kristom predstavované semeno: *„Ak pšeničné zrno, ktoré padne do zeme, neodumrie, zostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu.“ (Jn 12,24)* Deň, v ktorom Ukrižovaný Kristus sa stal Víťazom nad smrťou. On zaručuje, čo hlása: *„Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme.“ (Mt 5,5)*

4-15. verše: Tieto verše hovoria o zmluvnom vzťahu Hospodina a Jeho ľudu. Všetko je vyjadrené alegóriou manželstva. V tomto manželstve „prvým mužom“ je Hospodin, Izrael je tu zobrazený ako neverná žena. Prorok Ozeáš až trikrát v tomto odstavci takto nazýva Hospodina i Izrael. Názorný príklad zvesti, ktorý poukazuje na vzťah Hospodina a Izraela Ozeášovej doby.

Hospodin, Ktorý oslovuje synov matky, v tomto manželskom zväzku vedie spor so svojou milovanou. Spor medzi Hospodinom a Izraelom prerástol do súdneho pojednávania, v ktorom je Hospodin sudcom a žalobcom. Hospodin totiž odhaľuje smutnú skutočnosť nevery Izraela a prihovára sa ku generácii synov, aby matku prebrali z ošiaľu, v ktorom sa nachádza. Boh mobilizuje dobré sily v Izraeli, aby sa každý prebral. Hospodin chce, aby proti Nemu vytvorená jednota zrady sa vytratila z Izraela, a jediná žena Jeho života sa prinavrátila k Jeho osobe. Boh vie, že Izrael ako celok má vinu na tejto sprenevere, a chce, aby si každý uvedomil vlastnú zodpovednosť na tom, ako sa chovajú k vlastnému Záchrancovi. Čo je hlavnou obžalobou „matky“? To, že Izrael sa nechová ako verná manželka, a tým ani Hospodin nevie vykonávať svoje manželské práva.

Formálne je ešte manželkou, ale v skutočnosti ňou už nie je. Prečo? Lebo znemožnila vlastnému manželovi byť mužom jeho života. Tento stav sprenevery je neznesiteľný. Manžel, ktorý vidí po boku vlastnej ženy Baala, uvedomuje si, žiada manželku, aby znaky vonkajšieho charakteru: amulety, náušnice, prstene a všetky ostatné prostriedky zrady odstránila. To sú znaky smilstva. Ak nie Boh ju ďalej nebude zaodievať. Ultimátum je jasné, Ja, Hospodin, Tvoj Boh, alebo Baal? Rozhodnúť sa musí Izrael. Ak nevolí si prvého muža, Hospodin ju vyzlečie donaha. Boh vezme Izraelu všetko, čo je potrebné k životu. Zoberie mu všetko, čo dostal a získal. Bude vyhodená do púšte a bude smädom trpieť. Zažije to, čo Hagar so svojím synom, ktorých Abrahám zavrhol na slovo svojej ženy (viď. IMojž 21, 8-21) Táto žena prežila v púšti Beér-Šeba to, čo má Izrael v dobe Ozeášových.

Hospodin nadarmo čaká na odpoveď obžalovanej. Uši a ústa obyvateľov Izraela ostali hluché a nemé. Synovia ostali natoľko prívržencami tradície, že čo prebrali od Kanaáncov telesne a duchovne, to vykonávali. Zrada a odpadnutie charakterizuje Boží ľud. Odovzdávajú sa Baalovi. Je to matka smilstva a ich deti smilstva. Medzi synmi sa nenašlo ani desať spravodlivých ako v Sodome (viď. IMojž 18), oni zotrávajú v hriechu, mohli a mali byť Hospodinovými deťmi, ale nie sú deťmi, ale bastardmi. Je to tvrdá reč, ako aj hriech. Je to ťažké si priznať, **„lebo všetci zhrešili a nemajú Božiu slávu.“ (R 3,23)** Smilstvo je smilstvo. Hriech a hriech. Hospodin však nemá nič spoločné s hriechom. On i vyvoleného odsudzuje: Pobehlica. Izrael behá za svojimi milencami, a všetko, čo má pripisuje práve tým božstvám, ktoré mu spríjemňujú chvíle. Olej, ktorý použil na vyparádzenie sa, víno, ktoré mu obveselilo srdce. Všetko, čo dostali od Hospodina, teraz pripisujú nemým božstvám. To je modloslužba. To je spreneverenie lásky Božej. Ozeáš hodnotí tento prístup ako odvrhnutie Hospodina. Je to hanblivá nevera a celkové odstúpenie od Božej zmluvy. Boh teda zakročí: Znemožní matke, Izraelu behať za milencami. Postaví kamenné múry, zatarasí nevernej žene cestu k milencom. Hospodin chce, aby sa Izrael spamätal. Radikálne opatrenia pomáhajú žene sa prebrať z vlastnej viny, a napokon vysloví, slová pokánia, vrátim sa k prvému mužovi. Bezmocnosť a bieda nevernej ženy ju privádza do náručia prvého muža. Niet iného východiska. Vrátiť sa k Hospodinovi. Pouvažujme nad tým, kedy sme sa spamätali my sami. Kedy sme si vstúpili do vlastného svedomia a povedali si slová márnotravného syna: **„Otec, zhrešil som proti nebu aj proti tebe. Nie som viac hoden volať sa tvojím synom. Prijmi ma ako jedného zo svojich nádenníkov.“ (Lk 15,18-19)** Ešte je stále možnosť návratu, ale či je v nás ochota? Boh nám i dnes ako Izraelu k dobách Ozeášových vyčíta, že On je jediným Darcom darov, ktorých sa vyvolenému ľudu dostáva. Hospodin to bol, ktorý nielen zasľúbil, ale aj dal ľudu zasľúbenú krajinu a to ako svoju krajinu. To je hriešna nevedomosť. Obilie, mušt, olej, ktoré už vlastnili aj Kanaánci, nie je výtobytkom Baala, ale **„každý dobrý údel a každý dokonalý dar pochádza zhora**

od Otca svetiel, v ktorom niet premeny ani tieňa zmeny.” (Jk 1,17) Tieto dary používal Izrael pre Baala. Zabudlo sa na Hospodina ako na Darcu v Izraeli. Kto pozabúda, tomu Boh vezme späť tieto dary. Hospodin vezme späť dary krajiny, v čase žatvy a oberačiek nebude nič. Nedostatok bude všetkého, ani zaodievať, ani sa najesť. Nahota vyvolených bude hanbou celého národa. Bude to poučenie za zradu a za nevďačnosť voči Bohu. Tým, že Hospodin všetko berie späť, ukáže sa hanba Izraela celému svetu. Odkrýva sa hriech, hanba ženská i mužská, lebo Izrael a jeho bláznovstvo je očividná. Hanba Izraela. Hanba duchovného Izraela je i dnes to isté. Boh berie späť svoje požehnanie. Komu pripisujeme dary, ktoré máme? Šatstvo, chlieb každodenný, vodu úžitkovú? Komu pripisujeme dary Božie? Vlastným božstvám? Vlastným modlám? Dnešný človek všetko pripisuje sebe. On si na všetko zarába. On si všetko vie kúpiť. On si všetko podmaní. Boh je darca všetkého. Darca života. Tak málo nás je na sviatok dožinkovom pri stole Pánovom. Prečo? Preto lebo sme zabudli, že oberačka nie je samozrejmosťou, že vinič, figovník a jablká nerastú na strome, ale z Božej pomoci. Všetko je Božím darom. Boh všetko zničí, všetko berie späť, a nie to sa deje aj v súčasnosti? nevieme, prečo nám nedozrievajú plody. Nevieme, prečo je tak dlho sucho, niet dažďa. Nevieme, prečo sa menia klimatické pásma. Nevieme, a v Slove Božom je to čierne na bielom: Boh všetko berie späť. Lebo naše sviatky, naše dožinky, naše nedele už nebývajú také, aké majú byť. Ide o dni „pre baalov.“ Každá ozdoba od milencov je preč. Krajina je spustošená. Viniče a figovníky sú celkom zruinované. Všetky ilúzie pobehlice sú preč. Nič jej nezostáva nakoniec. Kde nám bolo lepšie? Pri Bohu alebo pri našich baaloch? Takto to ďalej nepôjde. Musíme sa rozpomätať aj my. Pri „prvom mužovi“ mi bolo lepšie. To je prvý krok k náprave, nie však jediný. Ten, kto sa zabýval v zemi, ktorú mu dal Hospodin, Boh, a zabýval sa aj duchovne, musí sa prebrať, lebo pozabudol na skutočného Darcu, na Režiséra a Dramatika vlastného života, v ktorom niet hanby a zrady. Boží súd vychováva každého k návratu. Ničí všetko nás, aby nás privádzal k rozumu. Zakladáme si životy na piesku, a zabúdame na nosnú konštrukciu, a na hlboké základy, ktoré nám vybudoval dávno Boh. Ak v našom živote neodznie evanjelium nebies: **„lebo tento môj syn bol mŕtvy, a ožil. Bol stratený, a našiel sa.“** (Lk 15,24) , nikdy nebudeme preradosní v Otcovom lone.

16-25. verše:

Prorok Ozeáš i naďalej používa metaforu výrazmi ľúbeznej reči, vzťah Boha a Izraela je obrazom muža a ženy. Hospodin však nie je bežným manželom a ani sa tak nechová. Keby sa choval ako bežný manžel v takejto nevernej situácii, potom návrat manželky by bol nemožný. Jeho spôsob nie je odmietavý, ako o tom píše apoštol Pavol: **„Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá, nezávidí, láska sa nevystatuje a nenadáva; nespráva sa neslušne, nehľadá svoj prospech, nerozčuľuje sa, nepočíta krivdy; neraduje sa z neprávosti, ale raduje sa z pravdy;**

všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa a všetko vydrží.” (IK 13,4-7) Boh pre svoju lásku zabúda na naše previnenia, a vráti sa do obdobia prvej lásky. Preto vábi svoju manželku do púšte. Trpezlivo ju prehovára: „Trpezlivosťou možno presvedčiť vodcu, vlúdny jazyk láme kosti.” (Prís 25,15) Púšť je miestom nerušeného vzťahu Hospodina a Jeho ľudu. Symbolizuje zotrvanie v spoločenstve, ktoré nerušia iní. Boh sa prihovori k srdcu Izraela, je láskavý a milosrdný. Pokúsi otvoriť oči Izraela pre skutočnosť a nie pre falošnosť. Iba u Neho jestvuje istota a spása. Boh znova dáva svoje dary Izraelu, a tie sú prejavom nového začiatku. Pritom Boh sľubuje bránu nádeje namiesto údolia Áchor. V údolí Áchor bol spečatený hanebný čin Achánov, ktorý si vzal pod kľatbou Božou z vecí podmanených v čase obliehania a dobytia mesta Aj. Práve tu v údolí Áchor bol ukameňovaný. (viď. Joz 7,24-26) Boh s novým začiatkom uvádza zmenu situácie. Všetko sa zmenilo. Z údolie smrti existuje brána nádeje. Zmŕtvychvstaný Kristus je novou zárukou života. Návrat Bohu znamená zmierenie. Všetko sa mení k dobrému a k lepšiemu. Brána nádeje otvára budúcnosť.

Tí, ktorí prechádzajú touto bránou sú oslovení, lebo musia sa naučiť správne meno Hospodina. Boh je mužom Izraela, Jeho oslovenie: „môj muž!” vyjadruje láskyplnú štedrosť a náklonnosť, kým Baal, môj majiteľ zdôrazňuje právne postavenie ženy v manželstve. Tieto mená sa zamieňali v Izraeli, veď i zbožné rodiny dávali svojim deťom nasledujúce mená: Baalja, Ešbaal a Meribaal. Izrael užíval nesprávne meno Hospodina, lebo nevedel, že Boh je láska. Je to pre nás asi maličkosť, ale tieto maličkosti treba vždy odstrániť z našich srdc a úst. Oddeliť Boha nášho od modiel. Prvý muž nikdy nebude druhým mužom. Izrael musí dať najavo, že Hospodin je pre neho jediným mužom. Nedorozumenia musia ísť bokom. Boh si získa srdce Izraela a oni odstránia zo svojich úst a srdc mená kanaánskych bohov. Takto bude Hospodina ctiť Izrael už nie pre Jeho dary, ale pre Jeho vlastnú podstatu, pre lásku preukazujúcu vlastnému ľudu. Prečo milujeme Hospodina? Pre Jeho dary, alebo pre Jeho osobu? Pretože jestvuje a ukazuje nám smer, život s Ním. Boh takto už ústami proroka zvestuje uzatvorenie zmluvy lásky, milosrdenstva a pokoja. Boh aj stvorenstvo podriadi tejto zmluve, aby neškodilo Izraelu, Jeho manželke. Zem bude zbavená násilia, ani iné národy mu neškodia. V ďalších veršoch je reč o zasnúbení Izraela a Hospodina. Ide teda o nový začiatok, nie o pretrvávanie starého vzťahu. Začiatok doby, ktorá predchádza manželstvu, a je to verejné v Izraeli a nie súkromné ako u nás v súčasnosti, a hovorí o tom, že už sa našli, ale ešte nedošlo k manželskému súžitiu. Kvalita Izraela a dary pri zasnubách sú veľavravné: spravodlivosť: Božie spásonosné pôsobenie, právo: poriadok života určený milosťou Božou, láska: Božia oddanosť k ľudu, milosrdenstvo: s ochotou vykonávaná láskyplná starostlivosť, Božia vernosť naveky. Spoločenstvo, ktoré Boh svojimi darmi zakladá. Ďalšími darmi sú dary vzaté späť: obilie, mušt a olej.

Boh seje, On má svoju moc všetko dať a aj dáva, aby sa z jeho spoločenstva s Bohom rodili a rástli deti, ktoré budú Hospodinovými deťmi. Hospodinove deti? Ako? Iba skrze Jeho milosti ako nové stvorenia v Kristovi, ktoré bytostne vyznávajú osobitne: „*Pán môj a Boh môj!*“ (Jn 20,28) Boh omilostí svoje deti, aby radostne vyznali ako aj my s nimi: „Bože môj!“

Biblický text: Evanjelium podľa Jána 6. kapitola 22-27. veršov: „*Na druhý deň si zástup, čo zostal na druhej strane mora, všimol, že tam bol iba jediný čln a že Ježiš nenastúpil do člna so svojimi učeníkmi, ale že učeníci odišli sami. Prišli aj iné člny z Tiberiady blízko k miestu, kde jedli chlieb po tom, čo Pán dobrorečil. Keď zástup videl, že tam nie je ani Ježiš, ani jeho učeníci, nastúpili aj oni do člnov, prišli do Kafarnauma a hľadali Ježiša. Keď ho našli na druhej strane mora, povedali mu: „Rabbi, kedy si sa sem dostal?“ Ježiš im odpovedal: „Amen, amen, hovorím vám: Nehľadáte ma preto, že ste videli znamenia, ale preto, že ste jedli z chlebov a nasýtili ste sa. Neusilujte sa o pomimuteľný pokrm, ale o pokrm, ktorý zostáva pre večný život a ktorý vám dá Syn človeka. Lebo jeho označil Otec, Boh, svojou pečatou.“*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Zástup hľadá Ježiša. Tento zástup však nie je zvedavý na Ježiša, ale chce Ho za Kráľa, Ktorý mu dá neustále chlieb. Hľadajú Ježiša, lebo nemôžu a nevedia sa stotožniť s tým, že Ježiš sa im vytratil z očí. Nevedia sa s tým zmieriť, veď Ježiš dobrorečil a rozdával, a oni chcú mať vždy pri sebe takého Kráľa. Čakajú na Neho, obzerajú sa pri člnoch na nábreží Tiberiady, ale nevidia ani Ježiša a ani Jeho učeníkov. Mi už vieme a aj jeho učeníci, kde je Ježiš. Na druhom brehu mora, veď Ježiša, Ktorý chodí na mori, spoznali jeho učeníci. Čakali na Ježiša a hľadali Ho. Majú čas, veď v tom období neexistoval osemhodinový pracovný čas, a niektorí z nich boli pútnici, ktorí prišli do Jeruzalema na sviatok paschy. Majú teda dosť času, ale keď nevidia Ježiša, ani jeho učeníkov, preplávajú na druhý breh. Zástup je nedočkavý, veď nechcú stratiť Ježiša. Takého, Ktorý im svojou mocou pripravil neobyčajnú hostinu. Nasýtil ich. Odchádzajú do Kafarnauma a hľadajú ho po celej dĺžke Tiberiady. Našli Ho, a pýtajú sa ho rozhorčene i začudovane: „Kedy si sem prišiel?“ Ich otázka je na mieste, veď oni nič nevedia o tom, čo sa učeníkom prihodilo na mori. Nevedia o tom, ako bolo rozbúrené more, a ako napadol strach učeníkov a ich duše počas búrky na mori. Ježiš im to nevysvetľuje. On nemá čas sa teraz zapodievať s vecami minulosti a vysvetľovať im svoj život. Na ich vypytovanie odpovedá jednoznačne, lebo vie, prečo Ho hľadajú: „*Amen, amen, hovorím vám: Nehľadáte ma preto, že ste videli znamenia, ale preto, že ste jedli z chlebov a nasýtili ste sa.*“ Aká malá viera je tá, ktorá len vlastné pozemské potreby chce uspokojiť po boku Ježiša. Ježiš im vidí do špiku kostí, presnejšie skúma ich obličky. Chcú si pri Ježišovi len naplniť žalúdok. Kráľ,

Ktorý nám pripraví a dá chlieb a rybičky. Ani by ste neverili, že koľkým ľuďom cesta k srdcu vedie cez žalúdok. To je viera? To je neobľomná a veľká viera, ktorá hľadá Ježiša len pre pôžitky a pre potreby sveta? To je tá veľká viera, ktorá sa usiluje o zmenu po boku Ježiša? Ježiš nie je kráľom, ktorý nám zabezpečí domáce potreby. Za tie sa tiež modlíme: každodenný chlieb, naše šatstvo a oblečenie, ale čo je to v porovnaní s tým, že nám dáva večný život a odpustenie hriechov. Ježiš neprišiel na svet, aby rozdelil humanitárnu pomoc Otca nebeského, ale aby sme žili. Zástup však chce od Ježiša iba chlieb. Viac a viac chlebov. On vie, že chcú znova prežiť zázraky a znamenia Božie. Chcú mať chlieb podobný manne, ktorú Hospodin dal svojmu ľudu v púšti skrze Mojžiša. Oni chcú dokonalé pečivo. Oni chcú prvotriednu nebeskú mannu, aby takto mohli na okolí šíriť, že Ježiš je Mesiáš. Pre ich vieru by bolo treba ešte raz zopakovať to znamenie vo veľkej tráve. To by bolo pre nich skutočné uistenie toho, že Ježiš je Mesiáš. Ježiš ponúka pokrm na večný život, ale to neznamená, že nevie a nerieši naše každodenné potreby. On akceptuje, že človek má žalúdok, veď On ich nasýtil prednedávnom. On naučil svojich, aby sa modlili za každodenný chlieb, ale chce naučiť zástup tomu, aby vedeli: *„Je napísané: Človek bude žiť nielen z chleba, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.“ (Mt 4,4)* Je reč o živote, a nielen o biologickom živote. Je reč o živote, ktorý sme spoznali skrze diela lásky Božej v Ježišovi Kristovi. Bios alebo zoé: byť húževnatý a húževnatá v Kristovi a byť zdravý a zdravá skrze Liečiteľa a Oživovateľa, Ježiša. Biologický život nás zaujíma, alebo život v Kristovi, teda večný život? Človek, ktorý sa ukrýva v zástupe, sa zaoberá iba s každodenným chlebom, chce získať chlieb zázrakov, nebeskú mannu, aby žil stále lepšie a lepšie tu na zemi. U Ježiša však cieľom nie je rozdávať chleba z nebeských pekární, ale to je len prostriedok, aby človek nezostal lačný, aby mal, čo je potrebné k životu, prostriedok, cez ktoré získa život večný, od Boha štedrosti, Ktorý mu dáva aj každodenné potreby. Ježiš chce od nás vyšší level, ponúka lepší pokrm, pokrm pre duše a vnútro človeka, cez ktorý spozná lásku nebies a prijme Otcovu milosť zjavenú v Ježišovi Kristovi.

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Nikto nemôže slúžiť dvom pánom. Buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo jedného sa bude pridržať a druhým pohrdne. Nemôžete slúžiť Bohu aj mamone.“ (Mt 6,24) Amen.

Záverečná pieseň: Žalm č. 135: „Haleluja Pánovi,..."